

Republika Hrvatska
Općinski sud u Čakovcu
Čakovec, Ruđera Boškovića 18

Poslovni broj: 32 K-148/17-25

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Čakovcu, po sutkinji Željki Kovačić, kao sucu pojedincu, uz sudjelovanje zapisničarke Marijete Novak, u kaznenom predmetu protiv okrivljenog K. J. kaznenog djela iz čl. 243. st. 1. u svezi čl. 34. Kaznenog zakona/11 (Narodne novine broj 125/11, 144/12, 56/15, 61/15, 101/17, 118/18 i 126/19, dalje u tekstu KZ/11), povodom optužnice Općinskog državnog odvjetništva (u daljnjem tekstu: ODO) u Koprivnici broj: K-DO-371/2016-62 od 16. lipnja 2017. godine, nakon javne rasprave održane i dovršene dana 17. veljače 2020., u nazočnosti zamjenice ODO u Koprivnici Marijane Evačić, okrivljenog K. J. i branitelja M. H., odvjetnika iz V., dana 20. veljače 2020. objavio je, a dana 17. veljače 2020.

presudio je

Temeljem čl. 544. st. 1. Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine broj 152/08, 76/09, 80/11, 91/11 – Odluka Ustavnog suda, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14, 70/17 i 126/19, dalje u tekstu ZKP/08) presuda o kaznenom nalogu ovoga suda broj 15 K-148/17-2 od 17. listopada 2017., stavlja se izvan snage.

Okrivljeni: K. J.

kriv je

što je, dana 09. svibnja 2016., u prijepodnevnim satima, u Č., u poslovnicu banke, od direktora poslovnice M. L. neosnovano zatražio da mu nadoknadi troškove koje je imao u iznosu od 150.000,00 kn zbog nerealizacije kredita te ukoliko to M. L. ne učini do kraja tjedna da će mu se nešto loše dogoditi, što je M. L. prijavio Službi kriminalističke policije, Policijske uprave, te nije došlo do predaje zatraženog novca,

dakle, s namjerom da ozbiljnom prijetnjom da će izravno napasti na tijelo neke osobe s ciljem da sebi pribavi protupravnu imovinsku korist prisilio drugoga da što učini na štetu svoje imovine, poduzeo radnje koje prostorno i vremenski neposredno prethode ostvarenju bića kaznenog djela iznude,

čime je počinio kazneno djelo protiv imovine – iznudom, opisano u čl. 243. st. 1. KZ-a u svezi čl. 34. Kaznenog zakona.

Temeljem čl. 243. st. 1. KZ/11. okrivljeni K. J. se

o s u đ u j e

na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci.

Temeljem čl. 56. KZ/11. okrivljeniku se izriče

uvjetna osuda

te se izrečena kazna zatvora neće izvršiti ukoliko okrivljenik u roku od 1 (jedne) godine ne počini novo kazneno djelo.

Na temelju čl. 148. st. 1. ZKP/08 okrivljenik je dužan naknaditi troškove ovog kaznenog postupka iz čl. 145. st. 2. t. 1. i t. 6. ZKP/08, u ukupnom iznosu od 1.573,10 (tisuću petsto sedamdeset tri kune i deset lipa) kuna, od čega u paušalnom iznosu od 1.300,00 (tisuću tristo) kuna, te za putne troškove svjedoka u iznosu od 273,10 (dvjesto sedamdeset tri kune i deset lipa) kuna, sve u roku od 15 (petnaest) dana od pravomoćnosti presude pod prijetnjom prisilne naplate.

Obrazloženje

ODO u Koprivnici je kod ovog suda podiglo optužnicu pod brojem: K-DO-371/2016-62 od 16. lipnja 2017. godine, protiv okrivljenog K. J., zbog kaznenog djela iz čl. 243. st. 1. u svezi čl. 34. KZ/11, u kojoj je predložilo da sud izda kazneni nalog te da se okrivljenika za počinjeno kazneno djelo proglasi krivim i da mu se izrekne kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) mjeseci, s time da se temeljem čl. 56. KZ/11 izrekne uvjetna osuda tako da se izrečena kazna zatvora u trajanju od 8 (osam) mjeseci neće izvršiti ukoliko okrivljenik u roku od 1 (jedne) godine ne počini novo kazneno djelo.

Sud je prihvatio prijedlog ODO u Koprivnici i presudom o kaznenom nalogu broj 15 K-148/17-2 od 17. listopada 2017. godine, okrivljenog K. J. osudio na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) mjeseci, s time da mu je temeljem čl. 56. KZ/11 izrečena uvjetna osuda tako da se izrečena kazna zatvora u trajanju od 8 (osam) mjeseci neće izvršiti ukoliko okrivljenik u roku od 1 (jedne) godine ne počini novo kazneno djelo.

Okrivljenik je pravovremeno putem branitelja podnio prigovor protiv citirane presude o kaznenom nalogu pa je spis dostavljen optužnom vijeću radi potvrđivanja optužnice.

Rješenjem broj: Kov-192/17-4 od 27. prosinca 2017. godine optužno vijeće ovoga suda je potvrdilo optužnicu ODO u Koprivnici podignutu protiv okrivljenika.

Kako je povodom prigovora okrivljenika protiv citirane presude o kaznenom nalogu optužnica potvrđena, presudu o kaznenom nalogu valjalo je staviti izvan snage temeljem čl. 544. st. 2. ZKP/08.

Okrivljeni K. J. upitan kakav stav zauzima prema optužbi iskazao je da se ne smatra krivim, te da želi biti ispitan na završetku dokaznog postupka.

U dokaznom postupku su ispitan svjedoci H. M., J. S., oštećenik M. L. kao svjedok, svjedokinja H. B. i svjedok V. Š., te je uz suglasnost stranaka izvršen uvid, pregledana i pročitana obavijest banke od 20. lipnja 2016. (list 13), zapisnik banke d.d. od 05. svibnja 2016. (list 14-15), opomena s prilogom (list 16-18), e-mail korespondencija (list 90-94, 110), tenderska dokumentacija (list 101-109), podaci FINE (list 118-120), dopis banke d.d. od 12. svibnja 2017. s priložima (list 121-201), podaci banke o stanju prometa računa okrivljenika (list 202-203), podaci banke o stanju prometa računa okrivljenika (list 204-208), podaci banke o stanju prometa računa okrivljenika (list 209-211), podaci banke o stanju prometa računa okrivljenika (list 212-213), Potvrda o imovinskim prilikama okrivljenika (list 40 spisa), dopis ODO u Čakovcu sa lista 251 povijesni izvadak iz sudskog registra za TD i izvadak iz kaznene evidencije (list 214 spisa predmeta).

Sud je kao nevažan odbio prijedlog obrane da se ispituju svjedoci G. V. i J. P., te da se od PUM pribavi izvješće o postupanju policijskih službenika povodom kaznene prijave oštećenika protiv K. J. i H. M., te izvješće o uhićenju istoga i o drugim radnjama koje su poduzete prema tom svjedoku, te da se od banke pribavi podatak da li je oštećenik u radnom odnosu u toj banci, te ako nije iz kojih razloga je prestao, te da li je protiv oštećenika u banci proveden kakav interni postupak u vezi događaja koji se tiču ovog kaznenog djela.

Sud nije izvodio druge dokaze jer drži da je činjenično stanje na temelju provedenog dokaznog postupka utvrđeno u mjeri koja omogućava donošenje pravilne i na zakonu utemeljene odluke.

Na temelju svih dokaza provedenih u postupku sud je našao dokazanim da je okrivljenik počinio kazneno djelo kojim ga se tereti, upravno na način kako je to činjenično i pravno opisano u izreci ove presude, zbog čega ga je proglasio krivim i osudio po Zakonu.

Okrivljeni K. J. je u obrani iskazao kako se ne smatra krivim i da je ovdje završio na temelju lažne prijave M. L.. U ono vrijeme je bio zaposlenik TD, a M. L. je osoba koju poznaje iz djetinjstva jer je bio susjed njegovog strica pa su se kao djeca često zajedno družili. Bio je period od 10 tak godina kada nisu bili u kontaktu, a poslovno ih je onda povezala J. P. bivša djelatnica banke u Č. Nju je često viđao u društvu sa M. L. na kavama po kafićima, kao što ga je viđao i sa drugim zaposlenicima banke. TD je u banci otvorilo račun radi buduće poslovne suradnje na preporuku gđe. P. i g. L.. Prva komunikacija između banke i TD odvijala se mailovima i to od g. L. preko banke prema TD. G. L. predstavljao se kao uspješni mladi bankar što je njemu imponiralo, kao i biti u njegovom društvu, a pokazao je i interes da banka otkupi potraživanja TD koje je imalo prema državi u projektu "D m.". Kroz taj period je gđa. P. završila u pritvoru zbog kriminalnih aktivnosti u banci, gdje je TD bilo oštećeno, pa se to tim više g. L. ponudio za intervenciju u smislu financijsko-bankarskog vještaka. Znao je

da ima i vlastitu firmu te im je naudio i poslovnu suradnju na projektu "L.". TD nikada nije tražilo niti dobilo kredit u banci, niti o tome dobilo na uvid dokumentaciju niti od poslovnice niti od uprave banke, radi čega osnovana sumnja da je g. L. krivotvorio dokumentaciju i inscenirao cijeli ovaj slučaj. U prosincu 2015. g. L. ga je molio da mu kao privatna osoba posudi 20.000,00 eura. U dva navrata mu je dao ukupno 150.000,00 kn, a bilo je dogovoreno da taj novac vrati kroz 30 do 60 dana. Kada mu je drugi puta predavao, i to 100.000,00 kn sa njim se u automobilu nalazio g. H. M. On je vidio da sa zadnjeg sjedišta uzima fasciklu i nosi je u C. L. te je vidio kako iz tog kafića sa tom fasciklom izlazi g. L.. U tom trenutku H. M. nije znao da se u tom fasciklu nalazi novac. To mu je rekao kasnije kad su bili uhićeni. Ugovor o pozajmici nisu sklapali jer je vjerovao u njegovu poštenje te je očekivao da će to honorirati kada za to dođe vrijeme. Nakon izvršene pozajmice L. je otišao u A. i nisu se vidjeli dva tjedna. Nakon njegovog povratka nije ga pitao kada će mu vratiti novac, ali je počeo primjećivati da poslovnu suradnju koju su dogovarali između banke i TD ne vodi u dogovorenom smjeru, a isto tako se nije držao niti dogovora u vezi njihove privatne suradnje i počeo ga je za njihovu privatnu poslovnu suradnju tražiti veće iznose od dogovorenih. U to vrijeme TD je trebalo povećati već postojeći poslovni odnos i suradnju sa T. za što im je trebao kapital u vidu kredita ili leasinga koji su namjeravali realizirati u banci. Radi toga je on kao punomoćnik direktora TD cijelo vrijeme češće dolazio u poslovnicu banke u Č. na pregovore sa g. L. i to krajem 4. i početkom 5. mjeseca. G. L. nije htio primiti H. M. iako je bio upoznat tko je ta osoba. Naime, on je M. L. dao telefonski broj g. M. i obrnuto i znao je da mu g. M. treba objasniti tu poslovnu problematiku. Krajem 4. mjeseca tražio je od M. L. da hitno vrati novac koji mu je posudio, jer je morao TD vratiti 50.000,00 koji si je posudio u 2015. godini te dao M. L.. Nije mu vraćao novac radi čega je otišao u upravu banke u Z. prijaviti M. L.. Tamo su ga primili g. Š., S. i B. Rekao im je da mu njihov djelatnik M. L. duguje 150.000,00 kn koje mu je posudio, osobno, te da se čudno ponaša i ne želi vratiti novac, te da radi povrata tog novca nudi nekakva rješenja vezana uz banku o kojima uopće ranije nisu razgovarali. U njihov privatni odnos umiješao je odnos između banke i TD. Naglasio je da je on prvi prijavio g. L., a tek potom je on prijavio njega i to radi posljedica koje su se po njega događale u banci, a i odvjetnička opomena koja je prilog spisu datira od puno ranije nego li od 31.05.2016. ali ne može objasniti zašto je ta opomena išla tako kasno. 09.05.2016. došao je u banku na poziv M. L. koji ga je pitao zašto ga je išao prijavljivati u upravu banke, te ga je molio da se zauzme za njega i povuče svoju prijavu jer mu u protivnom prijeti otkaz, a da mu tada neće imati iz čega vratiti posuđeni novac. Nakon tog razgovora je otišao a da se ništa nisu dogovorili. On je inzistirao da povuče ono što je za njega rekao u Upravi banke a on to nije htio jer nije rekao ništa neistinito. Nakon tog sastanka dolazio je još dva-tri puta u banku, poslovnicu u Č., na poslovni sastanak vezan uz TD kojem je jednom prilikom nazočila H. B. a dva puta su bili sami. Jednom prilikom je došao i sa g. M., misli da je to bilo predzadnji puta. M. L. ih je vidio i nije ulazio u banku nego je otišao, ali ga je nakon 10tak minuta nazvao na telefon te mu rekao da je morao otići i pitao ga je što ga je trebao, a misli da je taj razgovor i snimao što je zapravo i priznao prilikom iznošenja svog iskaza. Otprilike unutar mjesec dana od njegovog dolaska u banku na poziv M. L. policija je uhitila i njega i g. M. te ih privela u policiju pod sumnjom da su iznuđivali g. L.. Akciju su napravile dvije policijske uprave i jedna policijska postaja. TD kojemu je g. L. bio vlasnik i direktor izdalo je TD fiktivne račune koje je TD odmah po primitku i storniralo i vratilo, a A. ih je uveo u poslovne knjige i tek nakon nekoliko mjeseci dao odobrenje da se one storniraju što je za njih bilo bespredmetno i nepotrebno jer su ih oni u TD već stornirali. Ti računi izdani su prije predmetnog događaja. Okrivljenik je odgovarao na pitanja branitelja i suda, dok je odbio odgovarati na pitanja predstavnice optužbe. Na pitanje branitelja okrivljenika odgovorio je da 9.5.2016. nije M. L. rekao da će mu se nešto loše dogoditi ako mu ne vrati 150.000,00 kn,

nego mu je rekao da će pokrenuti sve zakonom raspoložive pravne mogućnosti naplate te da je angažirao odvjetnika, a rekao mu je da će to možda završiti i kaznenom prijavom, a da onda više neće moći upravljati tim postupkom. Tom prilikom nije s njime razgovarao neuobičajenim tonom niti mu je prijetio fizičkim napadom. M. L. je nakon tog razgovora bio ofenzivan i uznemiren ali ne radi njega nego radi onoga što je čuo u Z. Na sastanku 17.5. koji je u nazočnosti H. B. trajao pola sata M. L. ponašao se uvrijeđeno i "s visoka" i nezainteresirano govoreći mu da se uvijek mogu obratiti upravi u Z. ako neće biti zadovoljni rješenjima u poslovnici. Na daljnji upit branitelja odgovorio je da je bio upoznat s time zbog čega g. M. želi razgovarati sa g. L., ali on g. M. nije tražio da poduzima bilo kakve postupke prema L., a kako bi pomogao njemu da mu on vrati posuđeni novac jer M. u to vrijeme nije niti znao da mu je g. L. dužan vratiti novac. Na daljnji upit branitelja odgovorio je da g. M. poznaje preko njegove djece koja su sa njim išla na njemački jezik a znaju se i iz studentskih dana jer su oni studirali na F., a on je studirao ekonomiju. G. M. je častan čovjek i nemoguće je da bi on bio bilo kakav iznuđivač, a takvim smatra i sebe. Trenutno je načelnik Općine kao i u inkriminirano vrijeme i zbog ovog postupka trpi posljedice jer mora svakodnevno objašnjavati da nije iznuđivač a sve zbog lažne prijave. Na upit branitelja odgovara da u ono vrijeme nije podnio tužbu protiv M. L. za naplatu posuđenog novca jer mu je tako savjetovao tadašnji branitelj K. nakon što je podnesena kaznena prijava protiv njega, a nije ni do današnjeg dana, ali je u međuvremenu zamijenio odvjetnika i poznato mu je da je on podnio tužbu. Još jedan puta na upit branitelja odgovara da svojim ponašanjem tada ni na koji način nije dao naslutiti M. L. da bi mu mogao nešto fizički učiniti odnosno nauditi. Na upit branitelja da li može objasniti zašto je M. L. tek 19.05. podnio prijavu protiv njega, odgovara da je to vjerojatno zbog situacije koja se događala unutar banke a vezano uz njegovo radno mjesto i njegove aktivnosti. Obiteljski je čovjek, planira vjenčanje u 4 mjesecu i očekuje dijete u lipnju ove godine. U inkriminirano vrijeme je bio u vezi sa osobom koja je bila savjetnica na ODO u Čakovcu te je i ona snosila posljedice pa je premještena u V., a spis je završio u K. Smatra da je žrtva u ovom postupku.

Obrana koju je iznio na sudu od obrane koju je iznio prilikom prvog ispitivanja u bitnome se razlikuje u toliko što je okrivljenik prvi puta izjavio da je TD 2015. godine realizirala kredit od 2 i pol milijuna kuna, a koji je kredit vraćen u siječnju 2016.

Iz iskaza oštećenika kao svjedoka M. L. proizlazi da je 09. svibnja 2016. godine u poslovnici banke u Č. gdje je tada radio došao K. J. te mu arogantno počeo govoriti da je tu imao nekakve troškove te da očekuje da mu on te troškove nadomjesti. Rekao mu je da ga je oklevetao u Z. u centrali banke i da sad još od njega očekuje novac. Bio je u šoku od tog njegovog nastupa. Odgovorio mu je da nije ništa govorio u Z. ali da će reći ako bude trebalo. Potom je rekao da će mu se do kraja tjedna sa broja ... javiti gospodin imenom M. te da s njim do kraja tjedna riješi isplatu u iznosu od 150.000,00 kn jer će mu se u protivnom nešto loše dogoditi. Nakon toga izašao je iz njegove kancelarije. Idućeg dana u banku je došao g. M. ali ga nije želio primiti da bi ga ubrzo nakon toga nazvao sa broja ... na koji broj se nije htio javiti ali se onda sam javio na taj broj i pitao tko ga to zove. Gospodin M. se predstavio i rekao da bi se želio sa njim naći po nalogu g. J. ali nije htio reći radi čega bi se to trebali sastati jer ga je on to pitao. Odbio je sastanak i rekao mu da je poslovna suradnja sa g. J. prestala. Nakon toga g. M. je u nekoliko navrata dolazio u poslovnici banke i tražio ga ali ga zaštitari nisu puštali jer im je tako naloženo. Otprilike tjedan dana nakon toga, kad je u jutro dolazio na posao, vozeći se automobilom do svog parkirnog mjesta primijetio je s desne strane na parkiralištu u parkiranom osobnom automobilu, kako sjede K. J. i M.. Kad je prošao pokraj njih izašli su iz vozila što je vidio u retrovizoru. Prestrašio se i nije otišao na posao

nego se odvezao. Obavijestio je kolegicu B. o tome što je vani uočio odnosno da ga je dočekala "sačekuša". Nakon toga nazvao ga je g. J. te pitao gdje je i kakva je situacija sa kreditom, na što mu je odgovorio da je njihova poslovna suradnja završila i da se za sve mora obratiti u centralu u Z. Par dana prije g. J. došao je u poslovnicu banke te su razgovarali i to u nazočnosti gđe. H. B. I tom prilikom je g. J. postavljao pitanje u vezi realizacije nekakvog kredita te mu je i tada, u nazočnosti gđe. B., rekao da se za sve mora obratiti u Z., jer od kada se obratio centrali je poslovna suradnja sa podružnicom završila. Na dan "sačekuše" je sve prijavio policiji. 05.05.2016. je bio pozvan u centralu banke u Z. gdje mu je u nazočnosti g. Š. S. i gđe. M. bilo priopćeno da ga je g. J. prijavio da je od njega primio mito od 100.000,00 kn za realizaciju kredita koji mu je odobren. Negirao je to jer nije primio taj novac, a niti je ikada posudio bilo kakav novac od g. J.. U ono vrijeme nije uopće znao tko je g. M. niti ga je poznao niti je s njime imao neposredni kontakt, niti ga je htio primati, ali ga je vidio na nadzornim kamerama te ga je tako i prepoznao kada je bio u vozilu sa K. J. i kad su ga čekali pred poslovnicom banke. Osim toga bojao se tog čovjeka zato jer je g. J. zaprijetio da sa tim čovjekom riješi 150.000,00 kn i to riječima da će mu se u protivnom nešto loše dogoditi te da će si on naplatiti i ovako i onako. U ono vrijeme osim što je bio direktor podružnice imao je i vlastitu firmu A. d.o.o. koja se bavila informatičkim djelatnostima, izradom web dizajna i softverskih rješenja, te je i privatno pokušao surađivati sa okrivljenikom, odnosno on je htio da mu njegova firma izradi logo, web stranicu i još neke stvari no taj posao nikad nije bio realiziran, a o njemu se pregovaralo tijekom prosinca 2015. Svjedoku je predložen iskaz na ODO u Koprivnici od 11. studenoga 2016. godine, te je na upit branitelja da s obzirom da je danas prilikom neposrednog iznošenja iskaza rekao da g. J. u telefonskom pozivu nije rekao zbog čega ga zove, a prilikom ispitivanja na ODO da mu je rekao da ga zove zbog realizacije kredita, odgovaram da je valjda točno ono što je rekao na ODO, zbog protoka vremena. Na pitanje branitelja odgovorio je da ga je poslovno sa okrivljenim J. povezala gđa. J. P., da bi onda nakon 3 do 4 mjeseca kroz poslovnu suradnju došli do toga da se poznaju iz djetinjstva odnosno da je njegov susjed okrivljenikov bratić te su se vjerojatno kao djeca družili ali kasnije do poslovne suradnje ne. Isto tako na daljnji upit odgovorio je da iako je radio u banci nije bio u sukobu interesa kada je sa komitentima banke poslovao u vezi djelatnosti koje su bile predmet njegove privatne firme. U vezi poslovne suradnje koju je kao vlasnik firme A. pokušao sa firmom g. J. može reći da je izdao fakture za očekivani posao, ali pošto nije došlo do realizacije su te fakture stornirane. Fakture su izdane na zahtjev g. J. i on i K. J. i nisu prijateljevali nego su se samo kao djeca poznavali. Na daljnji upit da li je g. M. bilo čime prijetio svjedoku odgovorio je da je samo u telefonskim kontaktima previše fino i uljudno inzistirao na sastanku sa njim sa nepovezanim izjavama koje su kod njega izazivale strah. Nije mogao znati što bi mu M. mogao učiniti ali se bojao i strah je bio prisutan s obzirom na cijeli slijed događaja, odnosno da 3 mjeseca nije kontaktirao sa okrivljenim, da bi onda dan nakon što je bio pozvan u centralu banke gdje ga je prijavio za primanje mita, došao i rekao da ga nije klevetao i da će sve to riješiti jer će danas otići u Z., da bi mu onda nakon tri dana zaprijetio da će mu se nešto loše dogoditi ako do kraja tjedna ne da 150.000,00 kn g. M. Kada je rekao da je osumnjičenik podigao sa računa svoje firme iznos od 50.000,00 kn, to zna jer je sve što mu se prethodnog dana dogodilo ispričao svojim kolegama na poslu, te mu je onda kolegica sa šaltera rekla za tu činjenicu, a iznio ju je iz tog razloga što mu je bilo sve to sumnjivo jer je od njega tražio 150.000,00 kn, prijavljen je da je primio 100.000,00 kn i onda okrivljeni podiže iznos od 50.000,00 kn. U banci radio je 5,5 godina, a radni odnos mu je prestao 10.10.2016. i to na temelju sporazuma, dok mu je glavna zamjerka bila, te rečeno, da je poljuljano povjerenje iz tog razloga što je K. J. rekao za njegov bonitetni rang prilikom zahtjeva za drugi kredit. Na pitanje okrivljenika da li svjedok razumije da je pred sudom dužan govoriti istinu svjedok odgovara da razumije. Na pitanje okrivljenika da li je svjedok

od njega tražio da ga hvali kako bi si mogao pronaći drugi posao odgovara da nije. Na upit da li je ikada snimao njihov telefonski razgovor odgovaram da jeste. Na daljnji upit odgovorio je da okrivljenika nije upozorio da snima razgovor a snimao je njihov razgovor nakon prijave policiji u vezi predmetnog slučaja. Ne raspolaže tom snimkom niti ju je kome predočavao niti se sjeća sadržaja razgovora. Punomoćnik oštećenika ima primjedbu na način postavljanja pitanja od strane okrivljenika jer iznosi komentare a ne postavlja konkretna pitanja, te kao punomoćnik oštećenika predlaže da Sud zabrani takva pitanja, a čemu se pridružuje zastupnica optužbe. Na pitanje okrivljenika zašto je svjedok primio njega nakon predmetnog događaja a nije primio g. M. odgovorio je da je primio okrivljenog zato jer je sastanak s njime bio u nazočnosti kolegice H. B. a ispred je stajao zaštitar dok se nije htio sastati sa M. koji mu je bio potpuno nepoznata osoba. Na daljnji upit okrivljenika tko je imao poslovnu suradnju sa njime da li banka ili g. L. odgovorio je da je poslovnu suradnju imala banka. Na upit okrivljenika da li je on kao fizička osoba imao otvoren račun u banci u to vrijeme, odgovorio je da ne zna. Na upit okrivljenika da li se svjedok sjeća tko je bio odgovoran osoba u TD u to vrijeme odgovorio je da se toga ne sjeća. Na upit okrivljenika da li se sjeća da mu je donio u banku stornirane račune izdane od TD, odgovorio je da to nije istina. Na pitanje da li je tražio da svoje dugovanje prema okrivljeniku zatvori izdavanjem računa TD prema TD za nepostojeće usluge svjedok odgovara da ne razumije pitanje i da ne može odgovoriti. Na upit okrivljenika da li je svjedok nudio projekt "L." za podmirenje duga od 150.000,00 kn, odgovorio je da to nije točno. Na pitanje okrivljenika da li su i koliko puta razgovarali o projektu "L." odgovorio je da jesu ali ne zna koliko puta. Na pitanje punomoćnika oštećenika da li mu je u ono vrijeme bilo poznato da se protiv gđe. J. P. vode postupci radi gospodarskog kriminala i malverzacija u gospodarskom kriminalu kao i g. J., odgovorio je da to u ono vrijeme nije znao, a da je znao s njima uopće ne bi komunicirao. Na daljnji upit punomoćnika odgovorio je da on kao direktor podružnice ne može donijeti odluku da se nekome odobri kredit, odluku o tome donosi kreditni odbor u Z. a ne može objasniti zašto se okrivljeni ljutio na njega što se nije mogao realizirati njegov drugi zahtjev za kredit a koji se povezivao sa bonitetom firme od 2015. koji nije bio baš dobar a i uvjeti za dobivanje tog kredita su bili potpuno drugačiji od prvog kredita. Na daljnji upit punomoćnika odgovorio je da je prilikom dolaska u poslovnicu banke u Č. došao u poslovnicu koja je po rezultatima uspješnosti bila na zadnjoj poziciji, a onda su rasli iz godine u godinu, a kada je odlazio je bila iznadprosječno uspješna. Iz banke nije otišao zbog inkriminiranog događaja već vlastitom odlukom jer nije htio raditi u nepovjerljivoj radnoj okolini. Predmetni događaj prijavio je krim. policiji PUM koje su ozbiljno shvaćene, a što je vidljivo po tome što je dobio upute kako se treba ponašati i kontakt osobe kojima treba prijaviti bilo kakav kontakt sa g. J. i g. M. Ima saznanja da je banka mjesec dana nakon njegove prijave svoja saznanja primljena od okrivljenog prijavila policiji a ishod mu nije poznat. Ovaj je događaj prijavio zbog straha i izrečene prijetnje. Obrana je u cijelosti prigovarala istinitosti iskaza svjedoka.

Iz iskaza svjedoka H. M. proizlazi da poznaje okrivljenika, da oni znaju poslovno surađivati u vidu toga da mu on daje savjete po pitanju proizvodnje roba i materijala koje se koriste u industriji čime se bavi firma d.o.o., koje usluge savjetovanja on okrivljeniku nikad nije naplaćivao. Naveo je i da ima saznanja da je firma d.o.o. realizirala kredit u banci koji je i vraćen, te da je 2016. godine okrivljenik kontaktirao sa oštećenikom vezano uz realizaciju novog kredita u koje dogovore se i on namjeravao uključiti na način da bi L. predočio efekt ulaganja sredstava dobivenih od kredita i zato je u tri navrata dolazio u poslovnicu banke u Č., ali ga oštećenik nije htio primiti, pri čemu se on samoinicijativno ponudio okrivljeniku uključiti u te dogovore oko realizacije kredita, dakle njemu okrivljenik nije rekao da se uključuje u te dogovore. On ne zna da li je taj kredit na kraju realiziran, a njegovi odlasci u

banku trajali su u razdoblju od mjesec, mjesec i pol dana i to svakako prije 09. svibnja 2016. pri čemu je on jednom prilikom bio u autu s okrivljenikom ispred banke u Č., on je prvo bio u banci i vidio je da nema oštećenika, a onda je otišao u auto gdje je sjedio s okrivljenikom i vidjeli su kako na posao dolazi L. koji nije ušao u banku već se samo okrenuo i s autom natrag otišao u nepoznatom pravcu. Njemu je u ožujku ili travnju 2016. okrivljenik rekao da je pozajmio oštećeniku oko 150.000,00 kn, a on nema saznanja da bi okrivljenik od oštećenika tražio povrat tih 150.000,00 kn odnosno da bi okrivljenik prijetio oštećeniku radi povrata tih novaca. Naveo je i da je oštećenik prijavio i njega i okrivljenika za iznudu i to samo u cilju da ne mora J. vratiti pozajmljeni novac. Na raspravi je iskazao da je negdje 2016. godine, ne sjeća se točnog datuma u jutarnjim satima, na njegovu kućnu adresu došla policija, odnosno dvoje policijskih službenika koji su mu priopćili da mora poći s njima radi obavijesnog razgovora, no nisu mu rekli zbog čega. U policijskoj postaji u V. čekao je na dolazak inspektora iz Č. te je odveden u PUM i tamo mu je postavljeno pitanje da li zna nešto o pozajmici novca između K. J. i M. L. Nakon tog događaja sa M. J. nije kontaktirao jer s njime niti ranije nije bio u kontaktu, a sa K. J. je razgovarao ali mu nije previše razjasnio tu problematiku. Jednom je prilikom bio u osobnom automobilu sa K. J. na ulazu u pješačku zonu u blizini parkinga banke, te je tu čekao K. koji se trebao naći sa M. J.. Iz prtljažnika je uzeo fasciklu koju je odnio sa sobom i vratio se bez nje. Tada nije znao ništa o pozajmici. Tek kada je cijela situacija eskalirala onda mu je objasnio K. J. da je tom prilikom M. nosio novac. Da bi se zaštitio je ove godine podnio kaznenu prijavu protiv M. L. no ne zna u kojoj je fazi taj postupak. Na pitanje punomoćnika oštećenika zašto je svjedok tek nakon 3 godine podnio kaznenu prijavu protiv L. i na čiji nagovor, odgovara da je to učinio samoinicijativno na ničiji nagovor, i zato što je cijelo to vrijeme u njemu rastao gnjev i on je eto kulminirao ove godine pa je odlučio podnijeti prijavu. Gnjev se odnosi na cijeli taj događaj jer 60 godina nije imao problema sa zakonom a ima i suprugu i djecu i sve ga je to jako pogodilo. Na pitanje punomoćnika oštećenika odgovorio je da je u firmi bio neka vrsta savjetnika iako tamo nije bio zaposlen, jer je poslovno surađivao sa tom firmom, a gospodina J. poznaje unatrag 10 godina jer je išao u školu stranih jezika sa njegovom djecom pa ga je tako upoznao. Na upit punomoćnika oštećenika da li je svjedoku poznato koliko je kredita K. J. dobio od banke, odgovorio je da koliko je njemu poznato nije dobio niti jedan kredit. Savjetnik te firme bio je nekoliko godina ali ne može se konkretno odrediti od koje do koje godine, ali i danas ako traži savjet od njega on mu ga daje. Punomoćnik oštećenika i zastupnica ODO u cijelosti prigovaraju istinitosti iskaza svjedoka jer smatraju isti iskonstruirati. Na upit suda da svjedok pojasni navode iz prvog iskaza da je u tri navrata samoinicijativno dolazio u poslovnicu banke i zašto je tamo dolazio, svjedok je odgovorio da ga nije angažirao gospodin J. niti mu je dogovarao sastanak sa M. L. nego je on samoinicijativno kao savjetnik firme htio gospodinu L. pojasniti učinke posla za koji se tražio kredit odnosno pozitivne efekte posla za koji je potraživan kredit kako bi to utjecalo na odluku banke da kredit bude odobren. Prvi put je došao u poslovnicu banke i tražio da ga primi ali ga nije htio primiti. To je bilo negdje na proljeće 2016., kroz 15-tak dana otišao je drugi puta i g. L. ga opet nije htio primiti s time što ga je prethodno nazvao telefonski ali mu je rekao da ga ne želi primiti, a tri puta je bio zajedno sa K. J. opet kroz nekih 15-tak dana od prošlog pokušaja stupanja u kontakt. Tom su prilikom J. i on išli nekim drugim poslom u Č. su stali automobilom pred bankom i čekali L. kako bi s njim otišli razgovarati. Vidjeli su L. kako ide na posao a vidio je i on njih i nakon toga nije otišao u poslovnicu banke nego se udaljio. Zapravo želim pojasniti cijelu tu situaciju na upit branitelja okrivljenika, da su se J. autom dovezli ispred poslovnice i da se u tom trenutku autom dovezao i M. L.. On je izašao iz automobila s time što mu je prije toga J. rekao da to s autom dolazi g. L. Izašao je iz automobila kako bi ga pričekao i pozvao na kavu, no on je samo automobilom napravio krug i udaljio se. Na upit punomoćnika oštećenika odgovorio je

da je auto g. J. bio zaustavljen kad je dolazio M. L.. Ne sjećam da li je tom prilikom g. J. telefonski kontaktirao g. L. Nikada nije čuo niti prisustvovao da bi g. J. imao nekakve zahtjeve prema L. koji prelaze uobičajene okvire ili pak da bi prema njemu bio agresivan, niti pak je čuo da bi g. J. išta govorio o tome da će primijeniti nekakvu agresiju prema L.

Iz iskaza svjedokinje H. B. proizlazi da radi u banci u podružnici Č. kao financijski savjetnik i u tom svojstvu je osobno sudjelovala u realizaciji kredita koji je banka dala trgovačkom društvu 2015. godine i koji kredit je vraćen, a dogovore oko tog kredita vršio je u ime d.o.o. K. J. 05. svibnja 2016. saznala je od M. L. da ga J. optužuje da je od njega primio mito za realizaciju tog kredita. Nakon toga u podružnicu banke je došao okrivljenik, bio je na sastanku s oštećenikom nakon kojeg sastanaka je njoj oštećenik rekao da je upoznao okrivljenika sa tim da ga se sumnjiči da je od njega primio mito, na što je njemu J. ponudio pomoć u vidu toga da će on to srediti sam sa bankom. Nakon par dana od tog sastanka ponovno je u banku došao okrivljenik i zatražio sastanak sa oštećenikom, a nakon sastanka joj je oštećenik rekao da okrivljenik od njega neosnovano traži 150.000,00 kn na ime troškova zbog toga što mu nije odobren novi kredit koji je tražio od njihove banke te je uz to okrivljenik najavio dolazak neke osobe po prezimenu M., ali ne zna u kojem kontekstu je bio spomenut dolazak M.. Njoj je oštećenik nakon tog posjeta okrivljenika djelovao zabrinuto, rekao je da će to prijaviti policiji, a nakon nekoliko dana M. je došao u banku, htio je razgovarati sa oštećenikom, ali ga oštećenik nije htio primiti. Oštećenik joj je pričao da je nakon toga u blizini banke nakon nekoliko dana, u autu vidio okrivljenika i M. pa se uplašio te stoga nije otišao na posao već je čekao da oni odu i nakon toga je došao na posao. Navela je i da oštećenik od srpnja 2016. više nije direktor podružnice, a od listopada 2016. više nije niti zaposlenik banke jer je došlo do sporazumnog raskida radnog odnosa. Navela je i da je okrivljenik odnosno firma i dalje klijent njihove banke i okrivljenik dolazi u banku. Na raspravi je izjavila da je ona imala samo usputne kontakte sa okrivljenikom nevezano uz posao, a ime Z. T. joj je poznato i zna da je on vlasnik tvrtke no nikada s njime nije kontaktirala. Na sastanku na kojem je nazočila a na kojem je bio g. J. i g. L. razgovarali su o novom zahtjevu za kredit za tvrtku a o kojem se pregovaralo u centrali u Z. dok joj nije poznato gdje je i da li podnijet zahtjev te ne zna radi čega je g. J. uopće dolazio u Č. Na tom sastanku nije bilo nikakvih povišenih tonova niti nikakvih prijetnji, bio je to sasvim normalan razgovor. Na tom se sastanku g. L. ponašao normalno i upućivao je g. J. da se obrati centrali u Z. u vezi detalja. Unatoč tome je g. J. na njezin mail poslao dio dokumentacije potrebne uz zahtjev za kredit a što je ona ignorirala po naputku g. L.. Ime H. M. joj nije poznato. To je osoba koja je u jednom navratu tražila susret sa g. L. u podružnici banke. Na sastanku na kojem je bila nazočna, ime tog čovjeka nije bilo spominjano a ne sjeća se da bi ga spominjao g. J. ili g. L. Nije vidjela tog gospodina kad je došao u banku. G. J. je dolazio direktno g. L. a kad ga je slučajno susretala djelovao joj je sasvim normalno, kao i na sastanku na kojem je bila nazočna. Nikada iz Centrale nisu kontaktirali nju u vezi inkriminiranog događaja a poznato joj je samo to da je g. L. iz banke otišao sporazumno. Nije joj poznato da li je g. L. prije sporazumnog raskida radnog odnosa bilo nešto drugo ponudeno. Na pitanje okrivljenika da li je g. B. s njime korespondirala mailovima, odgovorila je da jeste u vezi prethodnog kredita koji je realiziran. Navela je kako joj je poznato da je vlasnik tvrtke g. T., a okrivljenik je bio osoba odgovorna za zastupanje te firme. Taj podatak vidljiv je iz izvotka iz sudskog registra. Na pitanje okrivljenika da li odgovorna osoba treba ovjeriti svaki dokument koji se predaje uz zahtjev za kredit odgovorila je da ne treba. Na upit punomoćnika oštećenika da li joj se g. L. povjerio da mu g. J. prijeti, odgovorila je da joj se povjerio i da je zbog toga bio jako uznemiren i da je u to vrijeme kada se to događalo bio druga osoba. Na upit zastupnice optužbe odgovorila je da ostaje kod djela iskaza iz trećeg pasusa koji glasi: "nakon par dana

ponovno je došao K. J. u našu podružnicu i zatražio sastanak sa L., a nakon sastanka mi je L. rekao da J. od njega neosnovano traži 150.000,00 kn.

Svjedok V. Š. je na upit branitelja okrivljenika da li mu je poznato da je g. K. J. imao nekakvu pritužbu na tadašnjeg direktora poslovnice u Č., M. L., odgovorio da mu je poznato i da je u to vrijeme bio direktor poslovanja sa pravnim osobama banke, a kolega S. je bio direktor poslovanja sa stanovništvom, te su svi direktori poslovnica njima dvojici bili poslovno odgovorni. Od kolege S. dobio je informaciju da je jedan njihov klijent nezadovoljan sa direktorom podružnice u Č., a radilo se o klijentu pravnoj osobi a čini mu se da je firma bila na početno slovo "T" ali ne zna točno ime. Kolega S. i on dogovorili su da će zajedno primiti tog nezadovoljnog klijenta i dogovorili su sastanak na koji je došao K. J. Sjeća se da je govorio o tome da je direktor podružnice tražio nešto kao "protučinidbu" za odobrenje kredita. Nakon tog sastanka pozvali su g. L. na razgovor i on je te optužbe zanijekao, a s obzirom da poduzimanje bilo kakvih radnji po tom pitanju, nisu bile u domeni njihovih ovlasti, smo o svemu obavijestili upravu banke i koliko mu je poznato uprava je pokrenula nekakav postupak ali ne zna koji niti kako je to završilo. Na daljnji upit branitelja okrivljenika na koji način je postupila uprava banke prema M. L. , odgovorio je da L. u to vrijeme isticao mandat i da mu uprava društva nije produžila ugovor za mjesto direktora podružnice već mu je ponuđeno drugo radno mjesto unutar poslovnice, koje g. L. nije prihvatio, te je došlo do prekida radnog odnosa. Nije mu poznato zbog čega je uprava društva donijela takvu odluku da se tadašnjem direktoru podružnice ne produži ugovor za to mjesto, ali ono što kao tadašnji direktor za poslovanje sa pravnim osobama zna, je to da je podružnica imala slabije rezultate od očekivanih. Nešto bolja situacija je bila u sektoru sa građanstvom. Inače uprava društva je bila upoznata sa svim okolnostima pa i tom činjenicom da je jedan klijent nezadovoljan. Sjećam se da se spominjao iznos od 50 ili 100 tisuća kuna no ne znam u kojem kontekstu se to spominjalo, odnosno da li je stvarno došlo do transakcije ili ne. Na sastanku 05.05.2016. je sastavljen zapisnik. Branitelj predočava svjedoku sadržaj zapisnika, nakon čega svjedok izjavljuje da je zapisnik vlastoručno potpisao i da stoji iza toga što je navedeno u zapisniku. Veće iznose kredita, kao što je u konkretnom slučaju bio kredit od 2,5 milijuna kuna, koji se iznos navodi u zapisniku banke, odobrava kreditni odbor u središnjici u Z., te direktori podružnica nemaju direktni utjecaj na odobravanje kredita, ali zaprimaju zahtjev za kredit i pripremaju ga za kreditni odbor, prezentiraju kreditnom odboru i daju svoje mišljenje. Na upit punomoćnika oštećenika kako je onda direktor podružnice mogao imati utjecaja na odobrenje tog kredita i kako je banka mogla imati poljuljano povjerenje prema njemu, odgovorio je da jedino direktor podružnice ima kontakt sa klijentom dok članovi kreditnog odbora osobno ne kontaktiraju sa klijentom i ne može se znati što se tom prilikom dogovara. Na upit punomoćnika oštećenika što znači formulacija iz zapisnika od 05.05.2016. da će se pokrenuti procedura razrješenja g. L. sa mjesta direktora podružnice i da li to znači da će mu se dati otkaz, odgovorio je da je to već objasnio u svom iskazu. Nije mu poznato kada je g. L. otišao iz banke a osoba koja mu je bila u to vrijeme bila nadređena je predsjednik uprave banke M. D..

Punomoćnik oštećenika u cijelosti prigovara iskazu svjedoka jer je u kontradikciji sa iskazima ostalih svjedoka i materijalnom dokumentacijom.

Na upit okrivljenika da li je svjedoku poznato tko je odgovorna osoba TD odgovara da mu nije poznato. Na daljnje pitanje okrivljenika tko u banci provjerava odgovornu osobu TD koje je tražitelj kredita, odgovorio je da to prvi trebaju učiniti u podružnici koja zaprima zahtjev, odnosno financijski savjetnik, a direktor treba izvršiti kontrolu. Na upit okrivljenika da li je svjedoku poznato da li je provjerena odgovorna osoba TD, svjedok odgovara da teško da ne bi bila provjerena kad je odobrenje kredita prošlo cijelu proceduru. Na upit okrivljenika

da li je svjedok zna o kakvom se točno kreditu radilo, kome je taj kredit odobren, tko je taj kredit odobrio, tko je podnio zahtjev, tko je tu dokumentaciju potpisao i odobrio u poslovnici Č. i poslao u Z. na kreditni odbor gdje je prema rečenom taj kredit odobren, te od koga i na koji način je korišten kredit, odgovorio je da se detalja više ne sjeća, ali je kredit bio osiguran depozitom i to u cijelosti ili djelomično više se ne sjeća. Sud ne odobrava svjedoku odgovor na pitanje što je to depozit i da li depozit znači kolateral u identičnom iznosu. Na upit okrivljenika da li je moguće da se odobri kredit za koji nije podniet zahtjev odgovorio je da se to može dogoditi samo ako netko falsificira zahtjev i svu ostalu dokumentaciju.

Iz iskaza svjedoka J. S. proizlazi da radi u banci gdje radi kao izvršni direktor sektora poslovanja s građanstvom i s te osnove je imao određene kontakte sa J. K. koji je došao u Z. u središnjicu banke gdje on radi i požalio se da M. L. od njega traži novac da mu odobri kredit odnosno da odobri kredit tvrtki, a u razgovoru sa J. je saznao da je on oštećeniku u dva navrata uplatio i to svaki puta po 50.000,00 kn, ali se pri tome okrivljenik nije decidirano izrazio u koju točnu svrhu je on oštećeniku uplatio taj novac. Potom je u središnjicu banke pozvan M. L. i on je opovrgnuo te navode o primanju mita, ali su oni u banci odlučili da su dužni podnijeti prijavu radi sumnje na mito, koja prijava i prileži spisu. Naveo je da nema saznanja da bi okrivljenik iznuđivao novac od oštećenika, a što se tiče odobravanja kredita, direktori podružnica nemaju presudan utjecaj kod toga ali ipak imaju minimalni utjecaj na način da se u određenom smislu uzima u obzir i mišljenje direktora podružnice pri čemu konačnu odluku o odobrenju donose nadležna tijela u središnjici banke u Z. Na raspravi je na upit branitelja iskazao da se u središnjicu banke u Z. gdje je u to vrijeme radio obratio g. J. jer je imao u podružnici u Č. problema prilikom realizacije kredita, jer netko od njega nešto traži, odnosno da g. L. nešto od njega traži. Na tom je sastanku osim njega bio je i g. Š. i čini mu se S. M., a o tom sastanku je sačinjen i zapisnik. On je do unatrag godinu i pol dana radio u banci i ono što mu je poznato je to da je g. L. nakon interne procedure razriješen dužnosti direktora podružnice u Č. te da je o sumnji na kazneno djelo obaviješteno ODO u Čakovcu, al mu nije poznat ishod te prijave. G. L. je razriješen zbog gubitka povjerenja a što je temelj na kojem firma posluje. Na daljnji upit branitelja da li je bilo ranije nekakvih primjedbi na rad g. L. svjedok odgovara da se ne sjeća, a u menedžerskom kontekstu je povjerenje bilo poljuljano. Na tom sastanku g. J. govorio je o tome da je L. u dva navrata dao po 50.000,00 kn. Sjeća se da je g. L. opovrgavao primanje bilo kakvog novca od g. J. ali nije negirao poznanstvo i kontakte s tom osobom. Ostalih detalja se ne sjeća ali se mogu provjeriti u zapisniku a nikakvih sigurnosnih incidenata nije bilo jer bi to tada bilo zabilježeno. Na upit punomoćnika oštećenika odgovorio je da je na inicijativu g. M. B. iz V. primljen g. J. na razgovor. Ime J. P. nije mu poznato. N pitanje punomoćnika oštećenika izjavio je da mu nije poznato od kada su datirali problemi g. J. sa bankom u Č. niti mi je poznato koliko je kredita tražio i koliko mu je odobreno. Na pitanje punomoćnika oštećenika odgovaram da u postupku realizacije kredita postoji procedura, a ta je da podružnica prikuplja dokumentaciju uz predani zahtjev te svu tu dokumentaciju predaje kreditnom odboru koja se nalazi u središnjici banke i tamo se donosi odluka. Podružnica nikada ne može sama odobriti veće iznose kredita. Iako direktor podružnice nema utjecaja na odobravanja većih iznosa kredita prijava g. J. je dovela do poljuljanog povjerenja prema g. L. jer je to poljuljano povjerenje postojalo već ranije. Poznato mu je da je tri godine prije odlaska g. L. poslovnica u Č. poslovala dobro ali ne jako dobro. G. L. razriješen je dužnosti direktora podružnice ali nije dobio otkaz nego mu je ponuđeno drugo radno mjesto i promjena Ugovora o radu što on nije prihvatio i sam je otišao iz podružnice. Navodi da je sam iz banke otišao 01.03.2018. a do tog datuma je samo 2016. imao kontakt sa g. J.. Na upit zastupnice optužbe da se pojasni ranije pitanje, odgovorio je da

je banka provjerila i da je doista sa poslovnog računa g. J. dva puta podizana isplata od 50.000,00 kn no banka ne zna gdje je taj novac završio. To je bilo 2015. godine.

Uvidom u Povijesni izvadak iz sudskog registra za trgovačko društvo proizlazi da je u inkriminirano vrijeme osnivač društva bio Z. T., a prokurist H. M., dok je od 03.01.2020. godine jedini osnivač i direktor toga društva H. M.

Iz obavijesti banke od 26. lipnja 2016. proizlazi da je ta banka Općinsko državno odvjetništvo u Čakovcu obavijestila o sumnji na počinjenje kaznenog djela od strane M. L. i odgovorne osobe u trgovačkom društvu kojoj obavijesti je priložen zapisnik sa sastanka održanog 05. svibnja 2016. u prostorijama banke iz kojeg proizlazi da je sastanak sazvan iz razloga što je banka obaviještena da je L. u jesen 2015. prilikom odobravanja kredita tražio i dobio naknadu od ukupno 100.000,00 kn isplaćenu u dva dijela.

Iz dopisa ODO od 2. rujna 2019. godine sa lista 251 proizlazi da je ODO u Čakovcu postupalo po obavijesti banke d.d. od 20. lipnja 2016. godine te provelo izvide nakon kojih nije utvrđena osnovana sumnja da bi M. L., kao direktor poslovnice banke, primio mito, odnosno da bi mu K. J., kao odgovorna osoba u TD dao mito, radi čega je 8. svibnja 2017. donesena odluka o nepoduzimanju daljnjih državnoodvjetničkih radnji, o čemu je obaviještena banka.

Iz opomene koju je uputio okrivljenik putem svojeg punomoćnika odvjetnika D. K. oštećenom M. L. 31. svibnja 2016. proizlazi da tom opomenom K. J. traži od M. L. da u roku od 8 dana od primitka opomene vrati pozajmicu od 150.000,00 kn koja je dana 31. prosinca 2015. i trebala je biti vraćena u roku od mjesec dana.

Iz dopisa M. L. kojeg je isti uputio K. J. 10. lipnja 2016., kao odgovor na naprijed navedenu opomenu, proizlazi da M. L. negira postojanje duga kao i davanje same pozajmice.

Iz pribavljenih podataka o stanju prometa po računima okrivljenika od banke Z. d.d., banke d.d. K., banke d.d. Z. i banke d.d. Z. vidljivo je da su krajem 2015. godine računi okrivljenika u banki i banki u minusu, dok po deviznom računu okrivljenika u banki u razdoblju od 01. siječnja 2015. do 18. svibnja 2017. nije bilo transakcija, a transakcija nije bilo niti po računa okrivljenika pri banci d.d., a stanje tih računa je 0,00 kn.

Iz dostavljenih podataka banke proizlazi da je trgovačko društvo od banke tijekom 2016. godine tražilo realizaciju kredita koji nije realiziran.

Nesporno je iz provedenog dokaznog postupka da su okrivljenik i oštećenik poslovno surađivali te da je trgovačko društvo od banke tijekom 2015. realiziralo kredit, koji je i vraćen, a nakon toga 2016. zatražena je realizacija novog kredita, što nije odobreno.

Nesporno je da su okrivljenik i oštećenik međusobno komunicirali putem maila i osobno te da je okrivljenik u više navrata dolazio u poslovnicu banke u Č. te da je okrivljenik u toj poslovnici bio i inkriminiranog dana, kao što je nesporno da je i pred poslovnicom banke bio nakon inkriminiranog događaja sa H. M.

Okrivljenik ne priznaje počinjenje kaznenog djela i tvrdi da je od oštećenika samo tražio povrat 150.000,00 kn koje mu je pozajmio krajem 2015. godine, te da mu tom prilikom

nije prijetio, no sud nije prihvatio obranu okrivljenika jer je kontradiktorna samoj sebi, iskazima ostalih svjedoka i materijalnoj dokumentaciji iz spisa, neuvjerljiva, nelogična i očito usmjerena izbjegavanju kaznenopravne odgovornosti, a prihvatio je vjerodostojnim iskaze oštećenog M. L., svjedokinje H. B., svjedoka V. Š. i J. S., jer se međusobno podudaraju i nadopunjuju, kao i dio iskaza svjedoka M. koji je sukladan iskazima ostalih svjedoka te materijalnoj dokumentaciji, kao i materijalnu dokumentaciju iz spisa, jer nije našao niti jedan razlog da posumnja u iste. Sud nije prihvatio dio obrane svjedoka M. koji je suprotan ostalim izvedenim dokazima, te ga je cijenio dogovorenim sa okrivljenikom u cilju izbjegavanja njegove kaznene odgovornosti, jer se radi o poznaniku okrivljenika i osobi s kojom je poslovno surađivao i koji je umiješan u cijeli događaj, tako da isti doista ima razloga biti zainteresiran za ishod ovog postupka i svjedočiti u korist okrivljenika.

Obrana okrivljenika kontradiktorna je samoj sebi utoliko što je okrivljenik prilikom prvog ispitivanja izjavio da je on u kritično vrijeme bio zaposlenik i punomoćnik TD ", te da je ta tvrtka u banci realizirala kredit od 2 i pol milijuna kuna 2015. godine koji kredit je vraćen u siječnju 2016. godine, a o takvim saznanjima svjedočio je i svjedok H. M., te isto proizlazi iz svih drugih izvedenih dokaza, da bi okrivljenik tek na raspravi na sudu izjavio kako TD nikada nije tražilo niti dobilo kredit u banci, niti o tome dobilo na uvid dokumentaciju niti od poslovnice niti od uprave banke, radi čega osnovano sumnja da je g. L. krivotvorio dokumentaciju i inscenirao cijeli ovaj slučaj, o čemu ne postoji niti jedan dokaz. Kontradiktorna je nadalje i po tome što okrivljenik tvrdi da je od oštećenika tražio povrat novaca koji mu je posudio kao privatnoj osobi te da se radilo o iznosu od 150.000,00 kuna koji mu je u dva navrata posudio krajem 2015. godine, od čega drugi puta u iznosu od 100.000,00 kuna kada je bio zajedno sa H. M., te da je to prijavio i u centrali banke, dok iz zapisnika banke od 5.5.2016. godine, kao i iskaza svjedoka zaposlenika banke, centrale u Z. koji su nazočili sastanku 5.5.2016., proizlazi da ga je prijavio zbog primanja osobne financijske koristi prilikom odobravanja plasmana kredita klijentu d.o.o. u iznosu od 100.000,00 kuna. Nadalje neuvjerljivost obrane okrivljenika proizlazi i iz činjenice da o navodnoj pozajmici ne postoji nikakav pismeni trag osim odvjjetničke opomene, koja pak datira od 31.5.2016. godine, dakle nakon prijave oštećenika, što pak također ukazuje na sumnju da je ista poslana samo pro forma, jer bi okrivljenik po stavu suda da je pozajmica bila stvarna, kao prosječno savjestan građanin već bio protiv oštećenika pokrenuo postupak radi povrata zajma, kao i kaznenu prijavu, a što očito nije učinio, budući tek na zadnjoj raspravi navodi da su ti postupci pokrenuti, ali ni to nije dokumentirao. Takvo ponašanje okrivljenika je neživotno i nelogično, što pak sve ukazuje na zaključak da je obrana okrivljenika iskonstruirana s ciljem izbjegavanja kaznenopravne odgovornosti. Nadalje neuvjerljivost obrane okrivljenika proizlazi i iz činjenice što iz provedenih dokaza proizlazi da on krajem 2015. nije raspolagao sa 150.000,00 kn s obzirom da u to vrijeme na računima nije imao sredstva, odnosno da su mu računi bili u minusu. Nadalje, neuvjerljivost obrane okrivljenika proizlazi iz dijela njegove obrane u kojem ime H. M. spominje u drugom kontekstu od onog u kojem je ta osoba bila doista angažirana u cijelom slučaju. Okrivljenik je tvrdio da je H. M. htio stupiti u kontakt sa oštećenikom kako bi mu prezentirao prednosti posla radi kojeg je trebao biti tražen drugi kredit za T., i takvu obranu okrivljenika podržava u svojem iskazu svjedok M., ali sud taj dio iskaza svjedoka M. nije mogao prihvatiti jer nelogičan i neživotan. Naime, svjedok M. navodi da je bez angažmana okrivljenika htio stupiti u kontakt sa oštećenikom, te je radi toga, iako ga oštećenik nije htio primiti dolazio nekoliko puta, od čega zadnji puta i sa okrivljenikom. Cijelo ponašanje svjedoka M. je u najmanju ruku čudno. Postavlja se pitanje kako je on uopće znao da okrivljenik kao punomoćnik T. u kojem on tada nije bio niti vlasnik niti direktor zna da su u tijeku razgovori

o novom kreditu, ako mu okrivljenik to nije rekao i ako ga okrivljenik nije angažirao. Isto je tako čudno da bi upravo nakon događaja od 9.5.2015. godine dolazio sa okrivljenikom pred poslovnicu Banke i čekao oštećenika, a da to nije bilo u cilju zastrašivanja oštećenika, odnosno kako bi ovaj na štetu svoje imovine poduzeo radnju na koju ga je ozbiljnom prijetnjom htio prisiliti okrivljenik. Da između okrivljenika i svjedoka M. postoji dogovor, ali očito nedovoljno usklađen, vidljivo je i iz činjenice što je okrivljenik tvrdio da na dan kada su zajedno čekali oštećenika pred bankom, M. nije niti znao za posudbu, te da mu je to rekao tek kasnije, dok sam svjedok M. tvrdi da mu je okrivljenik o pozajmici rekao negdje u trećem ili četvrtom mjesecu 2016. godine.

Iz iskaza vjerodostojne svjedokinje H. B. proizlazi da joj je oštećenik ispričao da okrivljenik od njega neosnovano traži 150.000,00 kn na ime troškova zbog toga što mu nije odobren novi kredit koji je tražio od njihove banke i da je okrivljenik najavio dolazak neke osobe po prezimenu M., te da je nakon nekoliko dana doista u banku došao M., ali ga oštećenik nije htio primiti, a opet nekoliko dana nakon toga da je u blizini banke u autu vidio okrivljenika i M., zbog čega se uplašio i nije otišao na posao, već je čekao da oni odu. Navedena je svjedokinja uvjerljivo posvjedočila kako je oštećenik djelovao zabrinuto, te da je rekao da će to prijaviti policiji. Iako je okrivljenik navodio da okrivljenik nije bio zabrinut zbog iznude, već zbog onoga što će mu se dogoditi kao direktoru podružnice nakon što ga je prijavio u centrali banke, sud nije prihvatio takvu argumentaciju okrivljenika, stoga što za isto ne postoji niti jedan dokaz. Niti ODO u Čakovcu, provodeći izvide po zahtjevu banke nije utvrdilo da bi oštećenik počinio kazneno djelo primanja mita.

Slijedom svega navedenog se izvodi zaključak da okrivljenik nije tražio povrat pozajmice, jer te pozajmice u stvarnosti nije niti bilo, već je uz ozbiljnu prijetnju od oštećenika neosnovano tražio isplatu 150.000,00 kn koje je navodno imao kao troškove zbog toga što TD koje je zastupao nije odobren kredit. Činjenica je da inkriminirano kazneno djelo oštećenik nije prijavio istog dana kad je počinjeno već nekoliko dana nakon toga i to nakon što je vidio da ga u automobilu ispred banke čekaju okrivljenik i H. M. koji je već prije toga u nekoliko navrata dolazio u banku i tražio sastanak s oštećenikom, mada je oštećenik prije tih dolazaka jasno dao do znanja i okrivljeniku i H. M. da je suradnja sa okrivljenikom završena, a kako je H. M. uporno nastavio dolaziti kod oštećenika na posao pa je tako i 19. svibnja 2016. sa okrivljenikom ispred banke čekao oštećenika, oštećenik je odlučio podnijeti kaznenu prijavu.

Analizirajući dakle obranu okrivljenika, te personalne i materijalne dokaze, i to svakog zasebno i u njihovoj uzajamnoj povezanosti, sud je našao nedvojbeno dokazanim da je okrivljenik K. J. "tempore criminis" počinio kazneno djelo protiv djelo protiv imovine – iznudom, opisano u čl. 243. st. 1. KZ-a u svezi čl. 34. Kaznenog zakona, odnosno da je dana 09. svibnja 2016., u prijepodnevnim satima, u Č., u poslovnici banke d.d., od direktora poslovnice M. L. neosnovano zatražio da mu nadoknadi troškove koje je imao u iznosu od 150.000,00 kn zbog nerealizacije kredita te ukoliko to M. L. ne učini do kraja tjedna da će mu se nešto loše dogoditi, što je M. L. prijavio Službi kriminalističke policije, Policijske uprave Međimurske, te nije došlo do predaje zatraženog novca, čime je ostvario obilježja terećenog kaznenog djela, kako u objektivnom, tako i u subjektivnom smislu, jer je nesporno da je inkriminiranim postupanjem imao predodžbu o tome što radi, odnosno da je bio svjestan da je to što čini zakonom zabranjeno, što pak znači da je postupao s izravnom namjerom.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

Prilikom odabira vrste i visine kaznenopravne sankcije sud je okrivljeniku kao olakotnu okolnost vrednovao činjenicu što do sada nije bio osuđivan, dok druge olakotne kao niti otegotne okolnosti nisu utvrđene, pa mu je temeljem istih i imajući u vidu stupanj krivnje, pogibeljnost počinjenog kaznenog djela i posljedice, a u skladu s načelom individualizacije u kažnjavanju i ličnosti okrivljenika, izrekao kaznu zatvora u trajanju od 10 mjeseci uvjetno na godinu dana, jer smatra da će takva kazna djelovati na okrivljenika tako da ubuduće ne čini ista ili druga kaznena djela i svoje ponašanje uskladi sa zakonom, a osim toga primijenjenu kaznenopravnu sankciju smatra adekvatnom za ostvarenje ostalih ciljeva opće i posebne svrhe kažnjavanja.

Temeljem čl. 148. st. 1. ZKP/08, budući je proglašen krivim, okrivljenik je dužan naknaditi troškove kaznenog postupka iz čl. 145. st. 2. t. 6. ZKP/08 u paušalnom iznosu od 1.300,00 kuna obzirom na trajanje i složenost ovog postupka, kao i imovno stanje okrivljenika, te troškove iz čl. 145. st. 2. t. 1. ZKP/08. u iznosu od 273,10 kuna, na ime putnih troškova svjedoka, a sve u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude pod prijetnjom prisilne naplate.

U Čakovcu 17. veljače 2020.

Sutkinja
Željka Kovačić, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba se može podnijeti u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave prijepisa presude.

Žalba se podnosi u 3 (tri) istovjetna primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. ODO u Koprivnici na broj: K-DO-371/2016
2. okrivljenom,
3. M. H. , odvjetnik iz V.
4. Oštećeni,
5. Punomoćnik oštećenika